

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/161/2018
Identifikačné číslo spisu: 5314203016
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5314203016.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J., bývajúceho v J. zastúpeného JUDr. Jozefom Varmusom, PhD., advokátom so sídlom v Čadci, Palárikova 83, proti žalovanému 1/ V., bývajúcemu v J. a 2/ W. bývajúcemu v J., zastúpenému advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, so sídlom v Čadci, Mierová 1725, o neplatnosť kúpnej zmluvy, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4 C 58/2014, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. septembra 2017, sp. zn. 5 Co 186/2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 5. júna 2014, č. k. 4 C 58/2014-56 určil, že kúpna zmluva zo dňa 25. februára 2013 medzi žalovaným 2/ ako predávajúcim a žalovaným 1/ ako kupujúcim, ktorej vklad bol povolený dňa 9. decembra 2013 pod číslom V XXXX/XXXX je neplatným právnym úkonom. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že dňa 28. januára 2013 tamojší súd verejne vyhlásil rozsudok č. k. 11 C 94/2008-309, ktorým určil, že žalobca je výlučným vlastníkom parcely č. CKN XXXXX X -TTP o výmere 2.375 m², vtedy zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. J.. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 28. januára 2013 mal preukázané, že pri vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie bol osobne prítomný právny zástupca žalobcu, žalovaný 2/, právny zástupca žalovaného 2/. Žalovaný 2/ teda mal vedomosť o tom, že súd prvej inštancie určil za vlastníka spornej nehnuteľnosti žalobcu. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané z pripojeného spisu Katastrálneho úradu v Žiline, Správa katastra Čadca, č. V XXXX/XXXX, že po vyhlásení prvoinštančného rozsudku dňa 25. februára 2013 uzavrel predávajúci W. s kupujúcim V. kúpnu zmluvu, na základe ktorej predávajúci predal kupujúcemu spornú nehnuteľnosť CKN č. XXXXX X - TTP o výmere 2.375 m², zapísanej na LV č. XXXX za kúpnu cenu 1,00 eur. Na nový list vlastníctva č. XXXXX ako vlastníka spornej nehnuteľnosti bol zapísaný žalovaný 1/. Súd konštatoval, že v danej veci je naliehavý právny záujem na určení neplatnosti právneho úkonu - kúpnej zmluvy, keď bez určenia neplatnosti právneho úkonu nie je možné zapísať, vykonať právoplatný a vykonateľný rozsudok

Okresného súdu Čadca v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu. Naliehavý právny záujem na zosúladiení skutočného vlastníctva je daný, ktorý na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku svedčí žalobcovi a formálnym zápisom na LV č. XXXXX, ktorý svedčí žalovanému 1/ na základe neplatného právneho úkonu. Vec právne posúdil podľa § 39 a § 123 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), keď konštatoval, že právny úkon uzatvorený dňa 25. februára 2013 a zavkladovaný 9. decembra 2013 pod V XXXX/XXXX je neplatný. Teda v čase, kedy uzavreli strany konania kúpnu zmluvu, mali vedomosť o vlastníckom práve žalobcu, aj keď rozsudok prvoinštančného súdu ešte nebol právoplatný. Ku dňu, kedy rozhodoval súd prvej inštancie v danej veci sp. zn. 4 C 58/2014 o neplatnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy však musel vychádzať z § 154 ods. 1 OSP a § 159 ods. 2 OSP, a to zo skutočnosti, že rozsudok, ktorý vyhlásil a doručil súd prvej inštancie dňa 28. januára 2013 a ktorým určil žalobcu za vlastníka, je právoplatný a vykonateľný, teda týmto právoplatným a vykonateľným rozsudkom je viazaný súd i strany konania. Vychádzajúc z tohto záveru viazanosti súdu výrokom právoplatného rozsudku ku dňu rozhodovania mal za to, že v čase prevodu previedol žalovaný 2/ ako nevlastník spornú nehnuteľnosť na žalovaného 1/. Nemohol previesť na iného viac práv, ako sám mal, pretože s prevodom vlastníckeho práva môže disponovať len vlastník. V hmotnoprávnej rovine z rozsudku mu muselo byť známe, že nie je vlastníkom, aj keď je formálne ako vlastník na LV zapísaný. Na základe uvedeného dospel k záveru, že právny úkon je neplatný.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaných 1/, 2/ rozsudkom z 26. septembra 2017, sp. zn. 5 Co 186/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, keď mal za preukázané, že k uzavretiu právneho úkonu - kúpnej zmluvy medzi žalovanými 1/ a 2/ dňa 25. februára 2013 došlo v čase, keď už obidvom žalovaným bolo zrejmé a jasné, že súd prvej inštancie v konaní pod sp. zn. 11 C 94/2008 určil žalobcu za vlastníka spornej nehnuteľnosti, ktorá tvorila predmet kúpnej zmluvy. Uviedol, že je pravdou, že v čase prevodu nehnuteľnosti, teda v čase uzavretia kúpnej zmluvy bol ešte zapísaný ako vlastník nehnuteľností žalovaný 2/, no keďže tento súčasne mal vedomosť, že prvoinštančný súd v uvedenom konaní už rozhodol, že vlastníkom je žalobca, aj keď rozhodnutie, nebolo ešte právoplatné a bolo proti nemu podané odvolanie, bolo povinnosťou žalovaných 1/, 2/ vyčkať na rozhodnutie odvolacieho súdu, a tak predísť ďalším súdnym sporom. S poukazom na uvedené odvolací súd konštatoval, že úvaha súdu prvej inštancie v prejednávanej veci nebola ľubovoľná, ale vychádzala z dostatočne zisteného skutkového stavu a zodpovedala skutočnostiam, ktoré boli v dokazovaní zistené a preukázané, a preto vyhodnotenia a závery súdu prvej inštancie neboli v rozpore s tým, čo bolo v konaní preukázané, a ani v rozpore s formálnou logikou.

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadol včas podaným dovolaním žalovaný 2/, prípustnosť ktorého výslovne vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, kedy súdy vec nesprávne právne posúdili, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dôvodil, že napriek jeho vedomosti o prebiehajúcom súdnom konaní a vedomosti o vydanom rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré nenadobudlo právoplatnosť, mu nebola uložená a ani mu zo zákona nevyplývala povinnosť zdržať sa konania alebo manipulovania s predmetom sporu, s predmetnou nehnuteľnosťou. Navyše, keďže nesúhlasil s rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci samej (v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 94/2008) a voči tomuto podal v zákonnej lehote odvolanie, jeho úmyslom bolo toto rozhodnutie o určení vlastníckeho práva zrušiť, pretože s ním nesúhlasil. Namietal vyhodnotenie kúpnej zmluvy súdmi ako absolútne neplatný právny úkon, keď jej spísaním neporušil ani neobišiel žiadne zákonné ustanovenie. Pokiaľ ide o vyhodnotenie právneho úkonu ako v rozpore s dobrými mravmi, v našom právnom poriadku absentuje legálna definícia dobrých mravov, pričom súdy pri vyslovení záveru o porušení § 3 ods. 1 OZ pristupujú len sporadicky, výnimočne. Poukázal na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, kde tento ustálil, že pokiaľ rozhodnutia súdov nie sú dostatočne zdôvodnené, tak uvedená vada spôsobuje, že takéto rozhodnutie je možné napadnúť odvolaním podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, resp. dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP. Poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6 Cdo 155/2017. Právnu otázku naformuloval tak, či zakladá rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý nie je ešte právoplatný a vykonateľný, neplatnosť právneho úkonu, kúpnej zmluvy uzatvorenej pri vydaní tohto rozsudku v zmysle § 39 OZ. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca navrhol dovolanie zamietnuť, žalovaný 1/ sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ je potrebné odmietnuť, a to z nasledovných dôvodov.

6. Najvyšší súd už v rozhodnutiach vydaných pred účinnosťou nového civilného procesného kódexu CSP viackrát uviedol (sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014), že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 147/2017, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zdefiniuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková otázka. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1 Cdo

126/2017, 1 Cdo 206/2017, 1 Cdo 208/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 14/2017, 4 Cdo 89/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016, 8 Cdo 78/2017, 8 Cdo 221/2017).

12. Pokiaľ procesná strana v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nevymedzí právnu otázku, ktorá v dovolacom konaní ešte nebola vyriešená, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia mal dovolateľ na mysli. V opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo byť neefektívne a nedosahujúce zákonom predpokladaný cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priečiaci sa nielen, vo všeobecnosti, novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale konkrétne aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj 3 Cdo 6/2017).

13. Žalovaný 2/ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá v prvom rade formuláciu právnej otázky, a zároveň že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Na rozdiel od predošlej právnej úpravy v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, keď výlučne odvolací súd mohol vysloviť, že je v jeho rozhodnutí riešená otázka zásadného právneho významu, na ktorú samostatným výrokom pripustil dovolanie a dovolací súd nemal oprávnenie skúmať, či skutočne ide o otázku zásadného právneho významu, ale bol oprávnený preskúmať takéto rozhodnutie odvolacieho súdu iba v rámci pripustenej otázky. Súčasná právna úprava dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania. Dovolací súd o tom, že dovolanie je z tohto dôvodu prípustné, nevydáva osobitné rozhodnutie, ale sám si posúdi túto otázku ako predbežnú a v prípade, že dospeje ku kladnému záveru, ide o prípustné dovolanie a dovolací súd bez ďalšieho preskúma napadnuté rozhodnutie a meritórne o ňom rozhodne. V konkrétnom prípade musí dovolateľ relevantne odôvodniť, že dovolanie je prípustné, pretože zásadná právna otázka nebola dovolacím súdom dosiaľ riešená, pričom dôvodom dovolania potom môže byť len otázka právneho posúdenia a spochybnenie jej vyriešenia zo strany odvolacieho súdu a ako aj odôvodnenie právneho záveru, ktorý zastáva dovolateľ (porovnaj Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 1382).

14. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a b/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

15. Dovolateľ formuloval právnu otázku tak, či rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý ešte nie je právoplatný a vykonateľný, zakladá neplatnosť právneho úkonu - kúpnej zmluvy, uzatvorenej po vydaní tohto rozsudku v zmysle § 39 OZ.

16. V predmetnej veci dovolateľ formuloval znenie právnej otázky takým spôsobom, ktorý nekorešponduje s právnym posúdením veci odvolacím súdom. Nakoľko je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP), nemá dovolací súd priestor a možnosť skúmať právne otázky nastolené dovolateľom v konaní, ktoré nemajú oporu v zistenom skutkovom stave odvolacím súdom. Z vykonaného dokazovania bol podľa súdu prvej inštancie preukázaný skutkový stav, ktorý si osvojil aj odvolací súd, že neplatnosť kúpnej zmluvy v zmysle § 39 OZ bola spôsobená obchádzaním katastrálneho zákona a konaním žalovaného 2/ v rozpore s dobrými mravmi, keď aj napriek vedomosti o určení vlastníctva v prospech žalobcu, previedol spornú nehnuteľnosť. Právoplatnosť či vykonateľnosť rozsudku a jej prípadný „vplyv“ na neplatnosť právneho úkonu, neboli

predmetom právneho posúdenia veci na základe zisteného skutkového stavu. Preto dovolací súd musí konštatovať, že dovolateľ dostatočne nenaformuloval právnu otázku zásadného významu, ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu doteraz riešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP).

17. Dovolací súd taktiež uvádza, že vyššie uvedené argumenty dovolateľ namietal už v odvolacom konaní, pričom odvolací súd správne poukázal na deklaratórny účinok rozsudku o určení. Deklaratórny rozsudok je výsledkom úspešného dovolania sa súdnej ochrany svojho porušeného alebo ohrozeného práva. Právomoc súdov vydávať deklaratórne rozsudky vyplýva zo všeobecných ustanovení a na základe nej poskytujú ochranu subjektívnym právam. Súd konštatuje stav, ktorý existoval pred začatím civilného procesu a snaží sa uviesť do súladu reálny stav (to, čo sa v skutočnosti deje) a ustanovenia práva (vzájomné dohody účastníkov a právne predpisy). Preto sa obligatórne zisťuje, či existujú právne vzťahy medzi účastníkmi konania a následne sa rozhoduje, či im bude poskytnutá súdna ochrana. V podstate ide o rozhodnutie, ktorým sa len následne spravidla z dôvodu právnej neistoty potvrdí určitá skutočnosť, ktorá už reálne existovala, a to spätne odo dňa jej vzniku (ex tunc).

18. Pokiaľ podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z § 420 písm. f/ CSP, keď tento síce výslovne neuvádza ako dovolací dôvod, ale v odsekoch 10/ a 11/ dovolania len spomína tento dovolací dôvod, pričom poukazuje a cituje z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 155/2017, ktoré pojednáva o rozhodnutiach súdov, ktoré nie sú dostatočne zdôvodnené, čo súdy posudzujú ako uvedený dovolací dôvod, dovolací súd je názoru, že dovolateľ neuviedol konkrétne, v čom vidí nesprávny procesný postup súdu v tomto konkrétnom prípade, ktorým by znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Z opatrnosti však dovolací súd skúmal existenciu tohto dovolacieho dôvodu z hľadiska prípadného nedostatočného zdôvodnenia. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola ale už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej možnej námietke nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/) nevidí dôvod sa odkloniť.

20. Teda len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009).

21. Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie ako výnimky druhej vety stanoviska R 2/2016. Je potrebné prisvedčiť základnej argumentácii dovolateľa, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušení tohto práva žalovaného 2/ ale v preskúmvanej veci však nejde.

22. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inšancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inšancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú kompletizujúcu jednotu. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

23. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

24. Obdobne ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ak je námietka nesprávneho právneho posúdenia veci odôvodňovaná tým, že skutkové zistenia a z nich vyplývajúci skutkový záver sú chybné, neúplné, nie je z obsahového hľadiska splnená zákonná náležitosť dovolania vyplývajúca z § 428 CSP, a to jeho odôvodnenie dovolacími dôvodmi.

25. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ (pri posudzovaní dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP) a podľa § 447 písm. f/ CSP (pri skúmaní dôvodu prípustnosti podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

26. V dovolacom konaní súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.